

Σὰν τοῦ γονῆ τῇ μυρουδιᾷ κλαδάκι δὲν τὴν ἔχει
μαίδε κλαδί βασιλικοῦ μαίδε καὶ ματζουράνα
Πελοπν. (Ξηροκ.)

Σῦρε, κόρη, 'ς τὸ σπίτι σου, σῦρε καὶ 'ς τοὺς γονεῖς σου
καὶ εἰπές τους ὅτι σήμερα γλύτωσα τὴ ζωὴ σου
Πελοπν. (Μαρθ.)

Καλὰ 'μαι μέσ' 'ς τὸ σπίτι μου, ἄμε με 'ς τοὺς γονιούς
μου
Κῶς (Πυλ.)

Κατὰρὰ νὰ 'χουν οἱ γονιοί, τὸ κοῖμα ν-οἱ παππᾶδες,
ὅταν 'γαπᾷ ὁ νιὸς τὴ νιὰ καὶ δὲ δούς εὐλογοῦνε
Κῶς

'Ανάθεμα γονιούς γονιούς καὶ κάμποσους πατέρες,
ποὺ δὲν τὰ θέλουν τὰ παιδιὰ, τίς μαῦρες θυγατέρες
Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Στολίσιτι τὰ στέφανα τῶν δυὸ τῶν νιουνύμφων
κι ἄς ἔρτουν οἱ γονεῖοι τους νὰ δώσουν τὴν ἱφκὴ των
Σάμ.

'Απ' ὅταν ἤμουν δυὸ χρονῶ κ' ἐσὺ 'σουνα τεσσάρω,
ἐλέγαν οἱ γονεῖοι μας πὼς ἤθελα σὲ πάρω
(= ὅτι θὰ σ' ἐπαιρνα, ἐνυμφεύμην) Κρήτ.

Εὐκῆστε με, γονεῖοι μου, τώρα 'ς τὸ κίνημά μου,
τώρα 'ς τὸ κίνημά μου, | 'ς τὸ ξεπροβόδιμά μου
'Ηπ. (Μαργαρ.)

'Εγὼ δὲν ὀρδινιάζομαι, ἐγὼ δὲν ἀγωνεῖμαι,
γονῆδες μου ὀρδινιάζονται, τ' ἀδέρφια μου ἀγωνεῖονται
(ὀρδινιάζομαι = τακτοποιοῦμαι) Πελοπν. (Κόπρ.)

'Εμένα οἱ γονῆδε μου τραγουδία δὲ μοῦ 'μάθαν,
μόνο μ' ἔστειλαν 'ς τὰ σκολεῖα νὰ μάθω γραμματάτῃα
Κορσ.

Κ' ἐδὲ καμὸς ποὺ 'ναι κι αὐτός, σὰ χάνης τὸ γονιό σου,
σοῦ φαίνεται πὼς χάνεται τὸ φῶς τῶν ἀματιῶ σου
(ἐκ μοιρολ.) 'Ιων. (Κάτω Παναγ.)

'Εμένα οἱ γονῆδε μου, | ποὺ μέ 'χα διαναστήνασι,
μὲ τὸν ἀφρὸ τῆς μουζηθρός, | μὲ τὸν ἀχνὸ τῆς ζάχαρης
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Λάγ.)

Λιψαίει ἡ καρδιά μου γιὰ νερό | καὶ γιὰ γονήδων μιλημὸ
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Πλάτσ.)

'Αφησα 'ς τοὺς γονῆδες μου τρία γυαλιὰ φαρμάκι,
τό 'να νὰ πίνουν τὸ πρωῒ, τ' ἄλλο τὸ μεσημέρι,
τὸ πλεό μεγαλύτερο 'ς τὸ βραδινὸ τραπέζι
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Κονάκ.)

Ζ' ἔπρεπε, ζέ παντάριζε, | ἔ μελιτᾶτε μου γονή,
νὰ πρωτοπιᾶσης τὸ κλειδί | 'ς τὸ νέο κοιμητήριον
(ζέ παντάριζε = δὲν σοῦ ἔπρεπε, δὲν σοῦ ταίριαζε· ἐκ μοι-
ρολ.) Πελοπν. (Μάν.) || Ποιήμ.

Τὸ γονιό μου, πρόνοια θεία, | κάμε νικητὴ
εἰς τὰ χώματα 'ς τὰ ὁποῖα | ἡ γυναῖκα ἀπαρταεῖ
Δ. Σολωμ., 69.

Τὴ γλυκεῖά του φωλιά | καὶ τ' ἀθῶο αὐτὸ πλάσμα
τὸ γονιὸ καρτεροῦσε | γιὰ νὰ βρῇ τί ζητοῦσε
'ς τὴ θερμὴ του ἀγκαλιά

Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 398

Μὲ ἀχνό, σκυμμένο μέτωπο, | φιλόστοργοι γονεῖοι,
δεχτήτε ὡς ἅγιο χάρισμα | τὸν πόνο ποὺ σᾶς καίει

Γ. Μαρκορ., Μικρ. Ταξίδ., 171. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Πλάτ.
Συμπόσ. 178^b «γονῆς γὰρ ἔρωτος οὔτ' εἰσὶν οὔτε λέγονται
ὕπ' οὐδενός». 3) Κατὰ πληθ., οἱ πρόγονοι καθόλου Καλαβρ.

(Μπόβ.) Πόντ. ('Οφ. Τραπ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: 'Ο,τ' ἐποίνανε οἱ γονεῖοι μου ναν ἐφτᾶμε κ' ἐμεῖστ' (ἐποίνανε = ἐ-
ποιοῦν) 'Οφ. Τὸ γονεῖο σ' τίμα Τραπ. 'Η σημ. καὶ ἀρχ.
Βλ. 'Ισαῖ. 8,32 «γονεῖς δ' εἰσὶ μήτηρ καὶ πατήρ καὶ πάππος
καὶ τήθη καὶ τούτων μήτηρ καὶ πατήρ». 4) Φίλος, πάντοτε
εἰς προσφώνησιν Κύπρ.: Πκέ, γονιέ, νὰ χαρῆς. Τσαὶ μπο-
ροῦμεν τώρα, γονιέ, νὰ βροῦμεν καβενέν;

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονῆς Κεφαλλ. Γονιὸς
'Αθῆν. Εὐβ. (Χαλκ.) Κάλυμν. Σῦρ. Στερελλ. (Λαύρ. Ραφῆν.)
Γονεῖος 'Αθῆν. 'Ανδρ. Σάμ. Στερελλ. (Ραφῆν.) καὶ ὡς
παρωνύμ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γονῆς Στερελλ. (Λεβιάδ.) Γονιὸς
Θήρ. (Οἶα) Παξ. Στερελλ. (Λεβιάδ.) Σῦρ. Γονεῖος Πελοπν.
(Γαργαλ.) Γονεῖος Πελοπν. (Παιδεμέν.)

γονοικία ἡ, Πόντ. (Νικόπ. κ.ά.) γουικία Πόντ. (Νικόπ.
κ.ά.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ο ν ι ὸ ς καὶ ο ἰ κ ῖ α.

'Η οἰκία τῶν γονέων.

γονομάριδο τό, ἐνιαχ. γονοσμάριδο. Τῆν. ('Ιστέρν.
κ.ά.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ὄ ν ο ς καὶ μ α ρ ῖ δ α, εἰς τὸ ὅπ. καὶ
σ μ α ρ ῖ δ α. 'Η μικρὰ μαρίδα ἐνθ' ἄν.: 'Εχω γονοσμαρίδα
γιὰ δόλωμα 'Ιστέρν.

γόνος (Ι) ὁ, πολλαχ. καὶ Καππ. γόνους 'Ηπ. (Κουκούλ.
Λάκκα Σούλ.) Θάσ. Λῆμν. Μακεδ. ('Αρν. Χαλκιδ.) Σαμοθρ.
Σάμ. Στερελλ. ('Αράχ. 'Αχυρ. Γαλαξ. Φθιώτ. Φωκ.) κ.ά.
βόνος Κάρπ. ('Ελυμπ. κ.ά.) Κάσ. Ρόδ. ('Απόλλων. κ.ά.) ὄνος
Νάξ. ('Απύρανθ.) γούνος Λευκ. γόνος τό, 'Ανδρ. (Κόρθ.
κ.ά.) Κρήτ. Πελοπν. (Λάμπ.) Πόρ. — Μ. Φιλήντ., Γλωσ-
σογν., 3.6 γόνον τό, Κρήτ. γόνας ὁ, Μακεδ. (Χαλκιδ.) γόνα
ἡ, Πελοπν. (Μάν.) γονός ὁ, 'Ανδρ. (Γαύρ.) 'Ηπ. (Ξηρο-
βούν. κ.ά.) Θράκ. (Αἶν.) Κύπρ. Πελοπν. ('Ερμιόν.) — Α.
Βαλαωρ., 'Εργ., 3.221 Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389
Κ. Κρυστάλλ., 'Εργ., 2.214 — Λεξ. Βλαστ. 436 Δημητρ.
γουνός 'Ηπ. (Πλατανούσ.) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Λέσβ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. 'Ακαρναν. 'Αχυρ. Καλοσκοπ. Μπούκ. Σπάρτ.)
γόνι τό, Πελοπν. (Οἶτυλ.) ἀγόνι 'Αντίπαξ. 'Ερεικ. Κέρκ.
Μαθράκ. 'Οθων. Παξ. Πληθ. γόνια τά, Παξ. γόμος ὁ, Σύμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γ ὄ ν ο ς. Διὰ τὸν τονισμόν γ ο ν ὸ ς πβ.
Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,117. Διὰ τοὺς τύπ. γ ὄ ν ο ς τό, γ ὄ-
ν ο ν τό, πβ. Γ. Χατζιδ., 'Αθηνᾶ 2(1890), 703. ΜΝΕ 2,52.58.
'Ο τύπ. γ ὄ ν α ἡ, διὰ μεταπλασμοῦ, ὁ δὲ γ ὄ μ ο ς κατὰ
παρετυμ. πρὸς τὸ γ ε μ ῖ ζ ω, βοηθοῦσης πρὸς τοῦτο καὶ
τῆς σημασίας.

1) Τὸ γεννώμενον, τὸ τέκνον, ὁ ἀπόγονος λόγ. κοιν.:
Εἶναι γόνος μεγάλης οἰκογενείας λόγ. κοιν. Ἐέρ'ς τί γόνους
τ' κιαρατᾶ εἶν' αὐτὸ τοῦ πιδί; Στερελλ. ('Αχυρ.) Διάλε πᾶρε
σε γιὰ γόνε καὶ 'ε σὲ δαγιαδῶ βλιό (δαγιαδῶ = ὑποφέρω)
Κρήτ. ('Ανατολ.) || 'Ασμ.

'Ολα τὰ δέντρα ἔφεραν σταυρόν τῆς ἀληθείας,
τσαὶ σὺ μοῦ ἔφερες, γονέ, καρπὸν τῆς ζοφερᾶς καρδίας
(ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστὸν) Κύπρ. 'Η σημ. καὶ ἀρχαία.
Βλ. 'Ομηρ. Ε 635 «ψευδόμενος δὲ φασὶ Διὸς γόνον αἰγιό-
χοιο εἶναι». 2) Τὸ σπερματικὸν ἔκκριμα τῶν ἀρρένων Πε-
λοπν. (Λάμπ.) — Λεξ. Πρω.: Τοὺς κηφήνες τοὺς ἔχει
ἡ βασίλισσα γιὰ τὸ γόνος Λάμπ. 3) Τὰ φάρια τῶν
ἰχθύων, μελισσῶν, ἐντόμων, πτηνῶν κ.τ.τ. 'Ανδρ. Εὐβ.
('Αγία 'Ανν. Κάρυστ.) 'Ηράκλ. Θάσ. Θεσσ. (Βαθύρρ. Μυρό-

φυλλ.) 'Ικαρ. (Εὔδηλ.) Κάλυμν. Καππ. Κάρπ. ("Ελυμπ. κ.ά.) Κάσ. Κρήτ. ('Ανατολ. Κίσ. Κυδων. Ρέθυμν. Σέλιν. Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Λέρ. Λήμν. Μακεδ. ('Αρν. Νάουσ. Πάγγ. Χαλκιδ.) Μέγαρ. Πάτμ. Πελοπν. ('Ανώγ. Κάμπος Λακων. Καρδαμ. Λεῦκτρ. Μάν. Μονεμβασ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Ρόδ. ('Απόλλων. κ.ά.) Σαμοθρ. Στερελλ. (Αίτωλ. 'Ακαρναν. 'Αρχ. 'Αχυρ. Λεβάδ.) Σύμ. Σύρ. Τήλ. Τήν. ('Ιστέρν. κ.ά.) Φοῦρν. Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) — Γ. Δροσίν., Αί μέλισσ., 79 — Λεξ. Βάιγ. Βυζαντ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Γόνος τῆς κάμπιας - τῆς μέλισσας - τοῦ φαριού Σύμ. Μέσα 'ς τίς τρυπίτσες αὐτὲς ἢ βασιλίτσα γεννᾷ τὸ βόνο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο γίνονται οἱ καματερὲς μέλισσες καὶ οἱ ἀργοὶ (= κηφήνες) Ρόδ. Βόνος τῆς μέλισσας - τῆς φείρας - τῆς πούλ-λαδας (= ὄρνιθος) αὐτόθ. Γόνος 'πὸν τὸν εἶχερε!* (νοεῖται ἡ κόττα 'ἦτοι πόσα ὥαρια ἔχει εἰς τὴν ὠοθήκην τῆς!) Κύθν. 'Η ὄρνιθα ἔχει γόνον Σύρ. Μπῆκι ἢ μυῖγα 'ς τοῦ κριγιάς κι ἄφ'κιν γόνον (κριγιάς = κρέας) Λήμν. 'Η μάνα ὅταν θέλ' νὰ βγάδ' ἀσκέρ', φτεῖ μέσ' 'ς τὰ καβούκια σὰ φτύματα κι τρανεῦ' κι γίνετι σὰ γόνους Χαλκιδ. || Φρ. *Ρίχνω γόνον* (= ἐγκαθίσταμαι) Πελοπν. (Μάν.) 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. 'Αριστ., Ζ. ἱστ., 553^b 24 «ἐργάζονται δὲ πρῶτον μὲν τὸ κηρίον, εἴτα δὲ τὸν γόνον ἐναφιᾷσιν». Συνών. γόνι 1, γονίδι 1. β) Σπέρμα, σπόρος ἐν γένει Λεξ. 'Ελευθερουδ. 3) 'Ο ἐκ τοῦ ὠαρίου προερχόμενος μικρὸς σκώληξ τῆς μελίτσης ἢ ἄλλων ἐντόμων Κάρπ. ("Ελυμπ. κ.ά.) Κάσ. Κρήτ. (Σητ.) Πάτμ. Τήλ. Ψαρ. — Λεξ. Πρω. 'Ελευθερουδ. β) Μεταφ., τὸ πάθος, ἡ ἀσθένεια Ρόδ.: *"Εχεις μαρῆ, γόνου μέσα σου.* 5) Τὰ νεογνά τῶν ἰχθύων καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ἀθέριας 'Ερεικ. 'Ηπ. (Πάργ.) Κρήτ. ('Ιεράπ.) Μήλ. Παξ. Πελοπν. (Μεσσην. Οἴτυλ.) Πόρ. Προπ. (Μαρμαρ.) Σάμ. Σύμ. Τήν. ('Ιστέρν. κ.ά.) Στερελλ. (Μπούκ. Σπάρτ.) Χίος — Λεξ. 'Ελευθερουδ. Περίδ. Πρω.: *"Η γρίπα σαρώνει ὅλο τὸ γόνος Πόρ. 'Η σημ. καὶ ἀρχαία. Βλ. 'Αθήν. Γ108^c «πρίω μοι πολὺπουν | καὶ δὸς καταφαγεῖν, κάπὸ τηγά-νου γόνον». Συνών. γόνι 2β, γάβρος, τσαμούχι. 6) Σμῆνος νεαρῶν μελισσῶν, πλῆθος ἰχθυδίων, μικρῶν φθειρῶν κ.τ.τ. Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) "Ανδρ. (Γαύρ.) Εὔβ. (Καλύβ.) 'Ηπ. (Κουκούλ. Πλατανοῦσ. Πράμαντ.) Θάσ. Θεσσ. ('Αργιθ.) Θράκ. (Αἶν.) 'Ικαρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ. ('Εγκαρ.) Πελοπν. ("Αγιος 'Ανδρ. 'Ερμιόν. Λακων. Λάμπ. Λεῦκτρ. Μεσσην. Πυλ.) Παξ. Ρόδ. Σάμ. Σαμοθρ. Σίφν. Στερελλ. (Αίτωλ. 'Ακαρναν. Γαλαξ. Καλοσκοπ. Φθιώτ. Φωκ.) Σύρ. Χάλκ. Χίος (Βροντ. κ.ά.) — Α. Βαλαωρ., "Εργ., 3.221 Κορ., "Ατακτ., 2.405 Κ. Κρυστάλλ., "Εργ., 2.214 Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389 — Λεξ. Βυζαντ. Περίδ. Βλαστ. 436 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *"Εν ἡκαμεν βόνον ἀκόμη τὸ μελίσι Κάρπ. Τὰ τρανηχτὰ δίχτυα καταστρέφουν τὸ γόνον Πυλ. Γιατί βαρεῖς τὰ γόνια, εἶναι κριμα, δὲν κάνει (γόνια = τὰ νεογνά τῶν ἰχθύων) Παξ. Τοῦ ἄ'βέρτ' αὐτόνου ἔχ' λίγου γοννὸ (ἄ'βέρτ' = κυψέλη) Καλοσκοπ. Τὸ μελίσι ἀμπόλυσε γονὸ (ἀμπόλυσε = ἐξαπέλυσε) 'Ερμιόν. 'Ο γόνος τοῦ μελισσιού ποὺ ρίχνει καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ κρινί (= κυψέλη) Κ. Κρυστάλλ., "Εργ., 2.214. Μόλις ἰδῇ τὸ γόνον νὰ πεταχτῇ, ἀρπάχνει 'ς τὰ χέρια του ἓνα ἀδεϊανὸ κυβέρτι καὶ πάει ἀπὸ κοντὰ Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389. || Ποίημ.**

'Σ τὰ στήθια του ἀναβράζουν

σὰ 'ς τὸ κυβέρτι οἱ μέλισσες πρὶν ὁ γονὸς κινήσῃ
ἀμέτρητα φαντάσματα

Α. Βαλαωρ., "Εργ., 3.221. Συνών. γόνι (I) 2, γονίδι, μπουλόυκι, πούλλι, σμάρι. β) 'Η χλόη, τὸ μόλις φυόμενον χόρτον Φολέγ. γ) Κατ' ἐπέκτασιν, τὸ μέγα πλῆθος Νάξ. ('Απύρανθ.) Σίφν. Στερελλ. (Σπάρτ.) — Γ. Χατζιδ.,

'Αθηνᾶ 2 (1890), 705: *Γοννὸς ἀκριδα Σπάρτ. "Ηθηκα 'ς ἓνα χωράφι κ' ἡῦρα μέσα χόρτα ὡς τὸ 'όνος τσ' 'ονιάς ('όνος τσ' 'ονιάς = μέγα πλῆθος) 'Απύρανθ. 'Ως τὸ 'όνος τσ' 'ονιάς εἶναι οἱ κόνιδες ἀπάνω 'ς τὴ γεφαλὴ τῆς αὐτόθ. Καλούτσικα 'τονε τὰ κονκάκια μας, ὡς ὁ 'όνος τσῆ 'ονιάς ἦτον' ἀπάνω 'ς τσὶ κονκιές αὐτόθ. 7) Εἶδος μικροῦ πτηνοῦ Κρήτ. (Βιάνν.) Λήμν. 8) 'Η γῦρις τῶν ἀνθέων Λεξ. 'Ελευθερουδ. Πρω. 9) "Υφαλός καλυπτομένη ὑπὸ φυκῶν ἢ ἄλλων θαλασσίων φυτῶν, τῆς σημ. προφανῶς προελεύσεως ἐκ τῆς ἐν αὐτοῖς ἀναπτύξεως καὶ διαβιώσεως τῶν ἰχθυδίων Λευκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) — Λεξ. Βλαστ.*

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βόνες οἱ, Κάρπ.

γόνος ὁ, (II) Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

Κρίκος ἐξ εὐλυγίστου κλάδου, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἱστοβοεὺς προσδένεται εἰς τὸν ζυγόν. Συνών. γόνι (II), κουλόρα, σκάλη.

γοντζάρι τό, ἐνιαχ. γοντζάρ' Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κατάκαλ. Τριχοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.) γοντζάρ' Στερελλ. (Τριχων.)

'Εκ τοῦ οὖσ. γόντζος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Κλείδωσις ὀστέων, γόνατον ἐνθ' ἀν.: *"Επῆρα ἓνα γοντζάρ' γουρ'νήσιον Μακεδ. (Δεσκάτ.)*

γοντζιάζω ἐνιαχ. γοντζιάζω Πόντ. ('Αμισ. "Ιμερ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *g o n c a ἢ c o n k a.*

Αἰμωδιῶ, *μ ο υ δ ι ᾶ ζ ω* ἐκ ψύχους ἐνθ' ἀν.: *"Εγοντζιάσαν τὰ ἄέρια μ' ἀσ' σὸν κρύον Σταυρ.*

γοντζεδάκι τό, ἐνιαχ. κοντσεδάκι 'Ιων. (Σμύρν.)

'Υποκορ. τοῦ οὖσ. γοντζές.

Μικρὸς γοντζές, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.

γοντζέλι τό, ἐνιαχ. κοντζέλ' Πόντ. ('Αμισ. Κοτύωρ.)

'Υποκορ. τοῦ οὖσ. γοντζές.

'Ο ποδίσκος τῶν καρπῶν τῶν ὀπωροφόρων δένδρων ἐνθ' ἀν. Συνών. *κοτσάνι, λίκι, ντένι, ὀχάνι.*

γοντζές ὁ, 'Αθῆν. Εὔβ. (Κάρυστ. Κύμ.) "Ηπ. κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. 445 Δημητρ. γοντζές "Ηπ. (Θεσπρωτ.) γοντζές Θράκ. (Καλλικράτ.) Πελοπν. (Γορτυν.) Προπ. (Χηλ.) γοντσές "Ηπ. — Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. κοντζές Θήρ. Θράκ. ('Επιβάτ. Κωνπλ.) Προπ. (Μαρμαρ.) κοντζές Καππ. Μακεδ. (Σέρρ.) κοντσές Θράκ. (Αἶν. Κασταν. Σηλυβρ. κ.ά.) Λήμν. γοντζές "Ηπ. (Ζαγόρ.) κοντζές Λήμν. κοντζές Θράκ. (Σηλυβρ.) κοντσές Λήμν. γοντζάς Κρήτ. γοντσάς Κρήτ. κοντζάς Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά. κοντζάς Κύπρ. κοντθάς Κύπρ. κοντσές Θράκ. (Αἶν. Κασταν. κ.ά.) Λήμν. κοζ-ζές Κάσ. κοζές Κάσ. γοντζές Θράκ. (Σαρεκκλ.) κοντθά ἢ, "Ηπ. 'Εκ τοῦ Τουρκ. *g o n c a ἢ k o n c a.*

1) Τὸ ἐντὸς τοῦ κάλυκος κλειστόν, μῆπω ἐκπετασθὲν ἄνθος, ἰδιαιτέρως ἐπὶ ρόδου, ὁ κάλυξ ἐνθ' ἀν.: *Οἱ τριανταφυλλίες ἔβγαλαν γοντζέδες "Ηπ. || "Ασμ.*

Σὰν ἀνοίξουν κ' οἱ γοντζέδες, σαίτεῦν τὶς καρδιές 'Αθῆν.

'Απὸ κοντὰ εἰς ἓνας κρινός, ἀπ' ἀλλάργα ἓνας γοντζές, τὸ κορμί σου περιβόλι μὲ τὶς μουσκομυρωδιές "Ηπ.

